

ОКСАНА ДАНИЛЕВСЬКА

Інститут української мови НАН України, Київ (Україна)

РОСІЙСЬКОМОВНІ ВКРАПЛЕННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ХУДОЖНЬОМУ ТЕКСТІ ДЛЯ ДІТЕЙ: СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ

До проблеми іншомовних вкраплень у текстах різних стилів мовознавці зверталися на раз. Так, предметом лінгвістичного аналізу іншомовні вкраплення були в працях С. Єрмоленко, О. Леонтьєва, Ю. Листрової-Правди, Л. Крисіна, Т. Краснової, О. Ткаченка та ін. Одразу зауважимо, що в україністиці усталеним є вживання терміна *вкраплення* без означення *іншомовні*, свідченням чого є стаття О. Ткаченка в енциклопедії *Українська мова* [11, с. 82]. До вкраплень близькими є варваризми, у зв'язку з чим нерідко спостерігається сплутування або накладання понять, пор.:

Іноді варваризмами називають слова, що трапляються в писемному мовленні чужомовній графічній передачі (*veto, dixi, homo sapiens* тощо) [3, с. 62].

Дефініція поняття *іншомовні вкраплення*, уточнена відповідно до ситуації їх функціонування в російській літературній мові, належить Ю. Листровій-Правді [4, с. 24]. Узагальнивши запропоноване дослідницею визначення, *іншомовними вкрапленнями* вважатимемо слова, словосполучення, речення, тексти, узяті з іншої мови й ужиті без змін або з деякими змінами, які, однак, не цілком узгоджені з фонетикою та морфологією мови, що їх приймає. Дослідники слушно зауважують, що проблема іншомовних вкраплень стосується теорії мовного контактування, тож не може бути розв'язана поза соціокультурним контекстом [2, с. 4]. У розвідках, присвячених аналізу особливостей стилю конкретних митців, ґрунтовно проаналізовано стилістичну роль іншомовних вкраплень. Традиція саме такого аналізу склалася в україністиці.

Щоправда, дискурс дитячої книжки у зв'язку з проблемою вживання іншомовних вкраплень майже не потрапляв у поле зору українських мо-

вознавців. Таку «неуважність» об'єктивно зумовлюють лінгводидактичні настанови митців, які пишуть для дітей. Адже попри істотні зміни в парадигмі дитячої літератури, що відбуваються від 70.–80. років минулого століття у світі, її українськомовний сегмент і досі здебільшого орієнтований на «органічне злиття мистецтва і педагогіки» [8, с. 9]. Відповідно до цієї настанови текст для дітей має бути вірцевим у мовному оформленні. Як зауважує Е. Огар:

дитяча книга повинна навчати дитину мови, сприяти формуванню її мовної (лексичної, фонетичної, граматичної) та мовленнєвої компетенцій [9, с. 12].

Саме тому в текстах, адресованих дітям, не може бути ніяких чужомовних вкраплень.

Ще одна причина, чому автори (редактори) уникають у текстах для дітей не тільки вкраплень, варваризмів та екзотизмів, а іншомовної лексики взагалі – засади дохідливості й відповідності мовній компетенції читачів дитячого віку. Тож якщо тематично обрії сучасної української дитячої літератури істотно розширились (у текстах для дітей, зокрема, митці звертаються до проблем урбанізації, політики, екології, насильства, соціальної несправедливості, моральної недосконалості світу дорослих тощо), то в плані використання мови вона на загал лишається не залученою до мовного експериментаторства, властивого мистецтву постмодернізму. Втім, нова ідеологія «емансипованого» дитинства, що визначає сьогодні тенденції розвитку літератури для дітей та юнацтва, як ідея вже міцно вкоренилася в українському літературному середовищі, тому, можна припустити, творів, які «презентуватимуть юним читачам відомий емпірично-доступний світ не прикрашено» [1] ставатиме більше.

Далекою від привабливості є та мовна реальність, у якій зростають українські діти. Один лише факт. Для України не є чимось надзвичайним ситуація, коли в дитячому садку з українськомовним статусом у групі трирічних дітей заняття англійської мови викладачка проводить мовою російською. Якщо коротко, соціолінгвісти оцінюють сучасну мовну ситуацію в Україні як таку, що характеризується поширенням на її території двох мов – української та російської, а також різних форм українсько-російського білінгвізму, координативного й змішаного [5, с. 130]. Впадає в око незсинхронізованість мовного розвитку країни за лініями «захід – схід», «місто – село». Варто наголосити, що ця ситуація є спадком часів СРСР, і, на жаль, хоча позитивні зміни з проголошенням незалежності спостерігаються (вони здебільшого пов'язані зі зростанням комунікативної потужності української мови та розширенням сфер її вживання внаслідок процесу удержавлення), проте ці

зміни надто повільні й такі, які не можна характеризувати як незворотні. Мовне питання й сьогодні в Україні лишається об'єктом політичних спекуляцій, набуваючи медійної гостроти напередодні виборів і перебуваючи на маргінесі суспільно-політичного життя у виборче «міжсезоння». Через брак волі в українській владі до реформування країни, до рішучого й послідовного проведення взаємопов'язаних процесів дерусифікації, деколонізації й декомунізації гуманітарної сфери, – констатує Л. Масенко, – мовно-культурну асиміляцію українського населення не було зупинено.

Відсутність державної мовної політики, нездатність влади захистити свій інформаційно-культурний простір мали наслідком не тільки збереження домінування російської мови майже в усіх сферах суспільного життя, а й зміцнення її позицій на Сході й Півдні країни [5, с. 35].

Зрозуміло, що якщо дитячий письменник прагне «помістити дітей у простір реальних негараздів та суспільних суперечностей» [1], цілком оминати ситуацій деформованого мовного буття він не зможе. Аналіз художніх творів для дітей останнього десятиліття переконує, що це справді так. Мовні моделі, апробовані у творах «дорослої» літератури, поступово поширюються й на дитячі тексти. Прикладом такого поширення є, зокрема, повісті сучасної української дитячої письменниці Галини Малік *Злочинці з паралельного світу* та *Злочинці з паралельного світу-2*. У художній тканині цих творів помітне місце належить російськомовним вкрапленням, а їх образно-стилістичне навантаження можна дешифрувати лише з огляду на соціокультурний контекст.

У кількісному обрахунку таких вкраплень у названих творах небагато: 150 лексем. Усі вкраплення вжито в репліках персонажів. За класифікацією Ю. Листрової-Правди ці вкраплення слід характеризувати як вкраплення другого типу, тобто *часткові вкраплення*, оскільки російські слова, словосполуки, речення введено в український текст за допомогою української графіки, пор.:

1. Нарешті мер заспокоївся. Глянувши востаннє на Хроню, він наказав:
– *В детській распределитель ево!*
Кабінет швидко спорожнів. Тоді мер потяг носом повітря і, скривившись, буркнув:
– *Ну і наванялі!* (Г. Малік, *Злочинці з паралельного світу*).
2. Раптом вікно будинку відчинилося і звідти до пояса висунувся товстий чоловігя. Розмахуючи руками, він загорлав:
І д-ва ку-со-чі-ка кал-бас-кі
у тіб'я лі-жалі на сталє!... (Г. Малік, *Злочинці з паралельного світу*).

Варто наголосити, що ці та інші російськомовні вкраплення в аналізованих текстах не виконують спостережену російськими дослідниками функцію, а саме: вони не вказують на належність позначуваної ними реалії іншій культурі (бо ніяких специфічних реалій у тексті повістей російськомовні вкраплення й не називають), також вони не акцентують високого престижу мови-позичальниці (вкраплення здебільшого використано в мові негативних персонажів). Окрім того, російськомовні вкраплення подекуди вжито як елементи творення суржику – мішаного українсько-російського мовлення, що має вкрай низьку оцінку мовців, пор.:

3. *Ну та ви шо! – Чмак аж ручки притис до грудей. – Нащо мені такіє непри-ятності?! (Г. Малик, *Злочинці з паралельного світу-2*).*

Для аналізу ролі, що її відіграють російськомовні вкраплення в текстах Г. Малик, варто стисло схарактеризувати персонажів, у мові яких їх ужито. Як зазначали вище, усі вони негативні. Так, у повісті *Злочинці з паралельного світу*, у якій ідеться про пригоди ватаги безпритульних – хлопчика Хроні та його друзів, тварин, які через байдужість та жорстокість людей стали безхатченками, – російськомовні вкраплення вжиті у мові мера міста, де розгортаються події, його секретарки та міліціонера, який чергує в мерії. Сюжет повісті увиразнює думку: в українському суспільстві безпритульні – і тварини, і люди – нікому не потрібні, стосовно них, хоч у це важко повірити, продовжує діяти репресивний принцип ще сталінських часів, озвучений мером, пор.:

4. *– У мене двадцять заводів і тридцять ресторанов, – сказав мер, – і мене некогда подтіраць задніцу кождому коту. Етім пусть занімається міліція. Бездомних дітей – в інтернат, бездомних сабак – атлавіть і унічтожить (Г. Малик, *Злочинці з паралельного світу*).*

У зв'язку з наведеним прикладом варто зазначити, що вживання російськомовних вкраплень у схожих контекстах не є новим прийомом в українській літературі. Його, зокрема, широко застосовував у своїх антисталінських творах Іван Багрянний. Тож в аналізованій повісті для дітей, так само як і в романах Багряного *Тигролови* та *Сад Гетсиманський*, російськомовні вкраплення є уособлення певної ідеології і мають негативну конотацію, яка увиразнюється протиставленням мов, що корелює з протиставленням життєвих позицій¹.

¹ Про соціокультурні виміри художнього перекладу текстів з іншомовними вкрапленнями, яким притаманна окреслена стилістична функція, на прикладі перекладів роману

З негативними персонажами пов'язане вживання російськомовних вкраплень і в повісті *Злочинці з паралельного світу-2*, яка є продовженням пригод хлопчика Хроні та його чотирилапого друга пса Рекса. Прагнучи з'ясувати причини свого сирітства, Хроня потрапляє до Зони – чи не найпотворнішого пам'ятника тоталітаризму в Україні. Створена владою через радіаційне забруднення після Чорнобильської катастрофи, Зона (скоро вже 30 років!) символізує деградацію українських владних структур, посттоталітарний характер нашого суспільства, нездатність жити за принципами гуманізму.

Що саме такою є авторська ідея, переконують персонажі повісті, які живуть у Зоні. Ці персонажі згруповано за принципом протиставлення добра й зла. З одного боку, це міфічні істоти Цур і Пек, які втілюють споконвічну пам'ять Полісся, унікального етнографічного українського регіону, зруйнованого з відселенням з Зони його мешканців, а з іншого – потвора-мутант пляшкоїд Чмак, який підживлюється енергією від зруйнованого атомного реактора. Саме в мові пляшкоїда трапляються російськомовні вкраплення, про що свідчить наведений вище *приклад 3*.

Світ людей у Зоні змальовано теж у протиставленні: тут бачимо вахтовиків, які працюють на реакторі, військових і цивільних, які підтримують життєдіяльність енергетиків, а також самосела – утікача з Росії, чеченця Джохара, та люмпенізованих членів банди Ацетона й перевертнів-вовкулак, яким ті підпорядковані. Російськомовні вкраплення певною мірою властиві всім мешканцям Зони (недарма вона символ занепаду й виродження), проте «якість» цих вкраплень у кожній групі інша.

Чи не єдиним прикладом нейтральної конотації російськомовних вкраплень в аналізованій повісті є використання їх для мовної характеристики чеченця Джохара, який є позитивним персонажем (допомагає Хроні, перейнявшись співчуттям до хлопця, бо під час російсько-чеченської війни втратив сина – *У меня син бил. Там, в Грозном. Бомбой убіло. Двенадцать лет. Савсем, как тот.*) У цьому випадку авторка мовними засобами передає специфічний акцент кавказців, що набуває на пострадянських теренах значення прецедентного феномена, пор.:

5. – Джохар, – знову почав Ацетон, – у нас свій бізнес, у тебе – свій. На фіг тобі розбори, а?
– Нет, – сказав Джохар. – Ухаді!
– А ти подумав?
– Падумав (Г. Малик, *Злочинці з паралельного світу-2*).

6. Джохар стояв і дивився на нього, аж поки той не зник за рогом. Потім відвернувся від вікна і глянув на Хроню:
– Стрелят умеєш?
– Н-н-ні.
– Ухадит нада (Г. Малик, Злочинці з паралельного світу-2).
7. Яюсь після чергової перев'язки, складаючи бинти й мазі, Джохар сказав:
– Скора зможеш ухадит. Я виведу із Зони.
Хроня швидко глянув на Джохара й опустил голову.
– Я...я не піду з Зони, – тихо сказав він.
– Тебе нада ухадит (Г. Малик, Злочинці з паралельного світу-2).

Розглянуті в наведених прикладах вкраплення належать, за класифікацією Ю. Листрової-Правди, до *контамінованих* з контамінацією на фонетичному рівні, коли слово ужите в неросійському фонетичному оформленні. Впадає в око, що російська мова Джохара за час його перебування в Зоні почала зазнавати впливу української мови, про що свідчить словоформа *падумав* (російське *подумал* вимовлене з акцентом, проте в українському граматичному оформленні).

У мові працівників Зони російськомовні вкраплення – це суржикізм, які вказують на змаргіналізованість персонажів, бо щасливі, успішні люди навряд чи можуть опинитися тут. Для прикладу наведемо уривок, у якому, окрім лексичного матеріалу, варто звернути увагу на авторські характеристики.

8. Поки Хроня витягав целофанову торбинку, Рата улесливо продовжив:
– Дядя Колян тут *самий главний*. Він тут усіх, *тіпа*, знає – хто заходить, хто виходить... Він сам колись підполковником був...
Слухаючи, як Рата його атестує, колишній підполковник вирівнював спину, надував впалі щоки і аж більшав на очах...
Нарешті, пожувавши запалим беззубим ротом, дядя Коля поважно сказав:
– Ну, *канєшна*, *вот етава* знаю, – і тицьнув пальцем з чорним нігтем у когось на фото. – *Канєшна*, он!
– Хто? – присунувся ближче Хроня.
– А от, *Ігор Владімірович!* *Оператор!* *На третьому* *роботає!*
У Хроні пересохло в горлі.
– І зараз?
– *Не-е!* *Зараз нема.* *У нево вчора вахта кончілась.* *Додому поїхав.*
– Куди додому? – у розпачі спитав Хроня.
– Куди-куди... Не знаю, куди... *Оні ж усе їздять додому.* *А от через две неделі приходь, я пазаву* (Г. Малик, Злочинці з паралельного світу-2).

Мовні партії Ацетона та його дружків – це майже всуціль російськомовні вкраплення, причому з елементами тюремного жаргону, пор.:

9. До хати ввалилися п'ятеро озброєних здорованів. Усі вони були в чорних плетених шапках. У теплій хаті вони їх познімали. Їхні голови були налісо поголені. Один з голомозих, видно, старший, сів до столу. Інші заходилися нишпорити по кутках. Тривало це недовго, бо кутків було небагато.
- *Галяк!* – сказав один із нишпорок і матюкнувся.
- Та старший уже й сам бачив, що, крім дідів, у хаті нема нікого.
- *Давай сюда діда!* – наказав він.
- Пека поставили перед ним.
- *Дедуля,* – лагідно почав старший, – *ти нам на хрен не нужен. Но ми знаєм, що сюда один пацан прийшов. Давай, колись, де він – і аб'ємахт!* – *лягаєш на піч дрихнуть. Ну?* (Г. Малик, *Злочинці з паралельного світу-2*).

Як бачимо, і в цьому прикладі мовну характеристику доповнено портретними деталями, які не лишають місця для сумнівів щодо соціальної належності персонажів навіть і в читача-дитини.

Аналіз розглянутих прикладів у соціокультурному аспекті дає підстави припускати, що виразно негативна конотація російськомовних вкраплень – аж ніяк не літературно-художня екзотика. Навіть якщо не поділяти позицію письменниці, вважаючи її надто категоричною й суб'єктивною, мусимо визнати, що підстави вона все-таки має в реальній мовній ситуації. Причому ця реальність має тривалу історію, що засвідчує класична українська література, починаючи від Г. Квітки-Основ'яненка та Т. Шевченка (хто не пам'ятає застороги *Кохайтесь, чорнобриві, та не з москалями, бо москалі – чужі люде, роблять лихо з вами*, слухність якої підтверджує чужа мова офіцера-звabника, вкладена у вуста його дружини: *Пита пані, як зветься? «Івась».* – *«Какой милый!»*).

Як свідчать соціологічні та соціолінгвістичні дослідження, мовна ситуація в Україні до певної міри є конфліктогенною за ознакою «оцінні характеристики мов». У матеріалах міжнародного проекту INTAS обґрунтовано, зокрема, висновок про тісний зв'язок мовних настанов населення та його ставленням до незалежності країни і відносин з колишньою метрополією. Соціологічні дані підтверджують, що громадяни, які прагнуть об'єднання з Росією (противники незалежності України) виявляються здебільшого російськомовними, визнають російську мову своєю рідною та вимагають для неї преференцій на законодавчому рівні [7, с. 152]. Тож для багатьох громадян в Україні мова є сильним соціальним символом, який дає змогу відрізнити «свого» від «чужого». І, на жаль, часто йдеться не про ідіоми, які є формами однієї мови (професійні або корпоративні соціолекти), а про дві різні мови – українську та російську. Яскравою особливістю соціального життя в Україні, що склалася ще за часів перебування у складі Російської імперії, а згодом у СРСР і не була подолана за незалежності, – це певна ко-

реляція мовної та соціальної диференціації за вертикаллю: соціальні верхи в Україні і досі часто є російськомовними (особливо виразно це виявляється з приходом до влади команди В. Януковича), натомість низи, простолюди, – носії української чи різних варіантів українсько-російського мовного гібриду. Власне, цю прикметну рису втілила в аналізованих повістях Г. Малик, корелюючи мовні партії персонажів з тим, наскільки вони залучені до влади. Те, що представники влади і члени банди, говорять однією мовою – більш ніж прозорий натяк на ту соціальну модель, що склалася в Україні, – олігархат.

Водночас уважаємо за потрібне наголосити, що світоглядні моделі, які обстоюють автори творів для дітей, часто опиняються поза процесом комунікації, бо становлять труднощі для сприйняття недосвідченого читача-дитини. Саме такі елементи змісту не витримують випробування часом і найшвидше стають не зрозумілими для наступного покоління читачів. Цікавою у зв'язку з цим видається доля російськомовних вкраплень в іншому творі – дитячому бестселері В. Нестайка *Тореадори з Васюківки*, написаного наприкінці 60-их років минулого століття. Для повноти відтворення радянської дійсності автор активно використовує російськомовні вкраплення в діалогах персонажів, пор.: *здорово, будь здоров, вроді, не бойсь, красота, раз – і нету, Бац! І нет старушки!, гражданє пасажири!, ружйю, кажеться, мальчик, дедушка, изобретатель, русский человек, риск, отбой, во!, ученики, пацани, семочки, дайош!, принципіальний, необітаємий острів* (приклади з видань радянського періоду). Причому ці вкраплення – нейтральні або й позитивно конотовані, бо є маркерами «радянськості» персонажів, їх належності до спільноти «радянський народ», представники якої хоч і говорять різними мовами, проте, послуговуючись розмовними кліше мови міжнаціонального спілкування – російської, є «своїми». У сучасних виданнях книжки наведені вище вкраплення зняли, замінивши розмовною українською лексикою, аби попередити комунікативні провали, зумовлені нерозумінням слів, що вже стали історією, а також зміною в оцінці мов, виразно засвідченою аналізованими творами Г. Малик.

Насамкінець зауважимо, що і найреалістичніший літературний твір – це лише відбиток реальності, часто гіперболізований. Тим паче, коли йдеться про постмодерний твір, жанр якого визначено як фантастична повість. Російськомовні вкраплення, які стають джерелом створення суржикізмів, в аналізованих повістях є також засобом творення комічного, виявом мовної гри, елементом карнавалізації [10, с. 102–105, 107–113]. Наведемо кілька прикладів.

10. Скляні двері відчинилися, і з них вийшла кругленька голубоока молодичка з губками бантиком. Уздрівши химерну компанію, вона широко відкрила очі й ледве спромоглася вичавити з себе:

– А...а...а... це ще що такоє?!

Але за мить бровенята її грізно зійшлися на перенісці й вона, опанувавши себе, закричала:

– Як вони сюди пробралися? Ужас! Нащо ти, мальчик, привів сюда цих сабак?! Негайно забирайтеся вон! Боже, вони вже наслідили на коврах! (Г. Малик, Злочинці з паралельного світу-1).

11. Міліціонер з кимось сварився по телефону...

– Мать вашу! – кричав усе ще буряковий від біганини міліціонер.

– Так вас і розперетак! Мене не інтересує! Мер сказав відвезти – і тринди-лець! (Г. Малик, Злочинці з паралельного світу-1).

Отже, проаналізований у статті матеріал дає підстави для висновку про злам комунікативної парадигми, що традиційно визначала мовну тканину літературних творів для дітей як текстів суто дидактичних, «ідеальних» у мовному оформленні. На прикладі фантастичних повістей Г. Малик простежено ускладнення у творах для дітей внутрішньотекстової комунікативної ситуації, що зумовило розширення реєстру мовних засобів, свідченням чого є використання загалом не властивих для текстів дитячої літератури іншомовних вкраплень, зокрема російськомовних. Прикметою аналізованих творів є загалом негативна конотація таких вкраплень, пояснення чого слід шукати в нашій реальній мовній ситуації.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

- [1] Гнідець У., *Концептуалізація розуміння сучасної літератури для дітей та юнацтва у світлі наукової критики* [Електронний ресурс], Режим доступу до статті: <http://www.chl.kiev.ua/key/Books/ShowBook/46>
- [2] Краснова Т. В., 2009, *Иноязычные вкрапления в русской литературной речи начала XX века*. Автореф. дисс... канд. филол. наук, Воронеж.
- [3] Ленець К. В., 2004, *Варваризм*, в кн.: *Українська мова: Енциклопедія*, Київ, с. 24.
- [4] Листрова-Правда Ю. Т., 1968, *Отбор и употребление иноязычных вкраплений в русской литературной речи XIX века*, Воронеж.
- [5] Масенко Л., 2010, *Нариси з соціолінгвістики*, Київ.
- [6] Масенко Л., 2011, *Суржик: між мовою і язиком*, Київ.
- [7] *Мовна політика та мовна ситуація в Україні: Аналіз і рекомендації*, 2008, Київ.
- [8] Овдійчук Л., 2008, *Дитяча література. Модульний курс для студентів філологічних факультетів*, Рівне.
- [9] Огар Е. І., 2006, *Мова дитячого літературного дискурсу: функціонально-комунікативні аспекти дослідження*, „Вісник СумДУ”, ленець 2004, с. 10–17.

[10] Ставицька Л. О., Труб В. М., 2007, *Суржик: суміш, мова, комунікація*, в зб.: *Українсько-російська двомовність. Лінгвосоціокультурні аспекти*. Зб. наук. пр., Київ, с. 31–120.

[11] Ткаченко О. Б., 2004, *Вкраплення*, в кн.: *Українська мова: Енциклопедія*, Київ, с. 27.

Russian Inclusions in Ukrainian Fictional Text for Children: Sociocultural Aspects

Summary

The article is devoted to the issue of foreign inclusions that are interpreted according to the linguistic tradition as words, word-combinations, sentences, or texts taken from another language and used without any changes or with some changes that are not, however, completely in agreement with the grammar of the accepting language. This definition is applied to Russian inclusions in Ukrainian fictional text for children. Through the example of fantastic stories by the contemporary Ukrainian children's book writer G. Malyk, the usage of Russian inclusions was analyzed from a sociocultural point of view. In particular, it was examined how literary devices used by the author correlate to the actual language situation, and also whether this corresponds to conventional views on the foreign inclusions' role in the fictional text. The conclusion was drawn that Russian inclusions in the analyzed texts do not indicate that the denoted realia belong to a foreign culture (because they do not name any specific realia) and also do not emphasize the high prestige of the language-borrower (inclusions were used in the negative characters' language). In addition, sometimes Russian words are used as elements in the creation of *surzhyk* – a mixed Ukrainian-Russian language that is held in low esteem by speakers. Russian inclusions are seen as the embodiment of a particular ideology and have negative connotations that become more expressive through the opposition of languages, which correlates to the opposition of the life stances. It was demonstrated that in the analyzed texts, the negative connotation of Russian inclusions is determined by the real language situation, the significant mark of which is the fixation in speakers' minds of the distinctive function 'friend' – 'foe' with the Russian and Ukrainian languages. The author's device is also based on the correlation of the language and social differentiation according to vertical: elite society representatives are still Russian-speaking in Ukraine (which became particularly evident after the V. Yanukovich faction came to power); in contrast, the lower classes, typically, are Ukrainian-speaking or speak different variants of a Ukrainian-Russian language hybrid. In addition, in the analyzed stories Russian inclusions are the means of creation of the comic, an aspect of the language game that completely accords with the role that is allocated to the foreign inclusions in Post-Modern texts.